REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Bjelovaru
Bjelovar, Josipa Jelačića 3

Pn-140/2025-44

U I ME R E PU B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, po sucu Sanjinu Miloševiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari I-tužitelja Vladimira Šplajta OIB:05987343984 iz Osijeka, Snježnička 2B i II-tužiteljice Gorane Šplajt OIB:82350477975 iz Osijeka, Snježnička 2B, zastupane po suprugu i I-tužitelju, Vladimiru Šplajtu, protiv tuženika Frana Kokotovića OIB: 44046052568 iz Osijeka, Slavka Kolara 31, zastupanog po punomoćnici Marini Lacković, odvjetnici u Daruvaru, S. Radića 14, radi naknade štete, nakon održane i zaključene glavne, javne rasprave dana 17. rujna 2026. godine, u prisutnosti I-tužitelja i ujedno punomoćnika II-tužiteljice, te zamjenika punomoćnika tuženika, temeljem odredbe čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (u daljnjem tekstu: ZPP), dana 29. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev oba tužitelja, koji glasi:

„ I. Nalaže se tuženiku Franu Kokotoviću OIB: 44046052568 iz Osijeka, Slavka Kolara platiti

I-tužitelju s osnova neimovinske štete iznos od 1,500,00 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke koje teku od dana podnošenja tužbe pa do isplate

II-tužitelju s osnova neimovinske štete iznos od 1.059,90 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke koje teku od dana donošenja presude pa do isplate

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljima parnični trošak sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate, sve to u roku od 15 dana.“

II. Tužitelji Vladimir Šplajt OIB:05987343984 iz Osijeka, Snježnička 2B i Gorana Šplajt OIB: 82350477975 iz Osijeka, Snježnička 2B, su dužni tuženiku nadoknaditi opravdane parnične troškove u iznosu od 1.187,50 Eura u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška, preko dosuđenog iznosa od 1.187,50 Eura, do zatraženog iznosa od 1.500,00 Eura, odnosno u vezi isplate iznosa od 312,50 Eura.

Obrazloženje

1. Tužitelji su podneskom od 28. veljače 2025. godine, podnijeli tužbu protiv tuženika, radi naknade štete.

2. U tužbi navode da je tuženik za I-tužitelja, dana 17. srpnja i 23. prosinca 2024. godine, na dva različita mjesta spominjući na jednom mjestu ime I-tužitelja „Vladimir“, a na drugom mjestu prezime „Šplajt“, pred većim brojem osoba i to s izravnom namjerom, iznosio klevetničke neistine koje štete časti i ugledu I-tužitelja. Naime, dana 17. srpnja 2024. godine u 13:30 sati je na zapisnik o ispitivanju osumnjičenika, kako bi od sebe otklonio prekršajnu odgovornost, tuženik svjesno izjavio neistine da mu I-tužitelj često ispušta gume na automobilu, koji se nalazio ispred kuće majke I-tužitelja u Čvrsničkoj kbr. 33, iako je znao da da svoj automobil nije nikada parkirao na zabranjenoj „neparnoj“, desnoj strani ulice ispred kuće majke I-tužitelja, nego uvijek u blizini kuće svoje majke u Čvrsničkoj ulici kbr. 48, na „parnoj“, lijevoj strani, gdje parkiraju svi oni vozači koji pronađu slobodno mjesto. Osim toga, I-tužitelj tvrdi kako je tuženik namjerno propustio izjaviti da mu se gume buše i ispuštaju i na Vijencu Slavka Kolara.

3. Nadalje, ističe tužitelj da je tuženik dana 23. prosinca 2024. godine, na zapisnik o glavnoj raspravi, za I-tužitelja, čak i nakon priznanja prekršaja, kada više nije bilo nikakve potrebe da ga (osim isprike) spominje, iskazao neistine s izravnom namjerom „da su me njegovi neimenovani prijatelji vidjeli u blizini njegovog auta“.

4. Tužitelj je ukazao i da je Sporazum o izvansudskoj nagodbi, sklopljen između I-tužitelja i tuženika iz ove parnice, odnosio isključivo na vrijeđanje, ali ne i na klevetanje,

te je kao dokaz toj iznesenoj tvrdnji predložio uvid u taj Sporazum, dostavljen u prilogu tužbe.

5. Tužitelj nadalje navodi, kako je u dobroj vjeri punomoćniku tuženika (koji tuženik inače izbjegava primiti preporučenu poštu), odvjetniku Hrvoju Grubeši, zbog načela ekonomičnosti dana 22. veljače 2025. godine, poslao novi Prijedlog popravljanja imovinske i neimovinske štete koji nema veze sa ranijim Prijedlogom za popravljanje neimovinske štete od 01. veljače 2025. godine u kojem se imovinska šteta ni ne spominje. Međutim, punomoćnik tuženika nije do 28. veljače 2025. godine, pozvao bilo koga od predmetnih tužitelja da se izvansudski nagode, nego je I-tužitelju u 14:36 sati, e-mailom prenio prijetnju tuženika sa kaznenom prijavom nadležnom ODO, ako I-tužitelj, podnese ovu tužbu za naknadu štete.

6. Također, pored sasvim nepotrebnog paradiranja u ovoj tužbi, sa riječima: „Pod prijetnjom kaznene prijave nadležnom ODO, I-tužitelj će u strahu….“, ili: „I-tužitelj nema u podrumu zatvor….“, I-tužitelj ističe, kako unatoč navedenoj prijetnji tuženika, zbog povrede osobnosti podnosi tužbu, za naknadu neimovinske štete kada će po potrebi, ako bude bio na slobodi (I-tužitelj očito nema mjere u svojim sarkastičnim komentarima, pa se čak i u historijatu predmetne tužbe, ne može suzdržati od potpuno suvišnih i nepotrebnih komentara – opaska suca), priložiti ili predložiti pribavljanje novih dokaza.

7. Vezano za visinu svog odštetnog zahtjeva, I-tužitelj je bez nekog posebnog obrazloženja, visinu svog potraživanja u vezi naknade neimovinske štete istakao u iznosu od 1.500,00 Eura, sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude.

8. Obrazlažući tužbeni zahtjev II-tužiteljice (tužbu je pisao I-tuženik osobno, ali i u svojstvu punomoćnika II-tužiteljice) u historijatu tužbe je činjenično bilo navedeno slijedeće:

- da je tuženik dana 03. ožujka 2020. godine, dok su oba tužitelja bili tjedan dana u Izraelu, ne mireći se sa novim prekidom višegodišnje veze sa „T.Š.“, mlađom kćeri tužitelja u popodnevnim satima, na mjestu gdje završavaju Snježnička i Dalmatinska ulica iz osobnog automobila Nissan Qashqai OS 111-II u vlasništvu II-tužiteljice, na silu pokušao „T.Š.“ izvući iz automobila pri tom ju udarajući i vukući za kosu sve dok se nije pojavila svjedokinja koja je tuženiku zaprijetila da će zvati policiju, nakon čega je tuženik pobjegao prema svom automobilu,
- da je prilikom pokušaja nasilnog izvlačenja žrtve, tuženik slomio kontakt ključ od kojeg je jedan dio ostao u bravi, dok je drugi dio ključa bacio preko željezničke pruge u polje,
- pored nepotrebnog iznošenja nekih činjenica o osuđeniku iz osječkog predmeta sa inicijalima F.K., a u vezi kaznenog predmeta pod brojem K-773/2013, odnosno tvrdnje da je protekom vremena dotični rehabilitiran zbog uzgajanja droge (koje iznesene činjenice, samo ponovo dokazuju da I-tužitelj osobno i u svojstvu punomoćnika II-tužiteljice, brka „kruške i jabuke“, te se ne uspijeva suzdržati, prilikom pisanja tužbe, samo i isključivo na iznošenju bitnih činjenica vezanih za predmetnu tužbu, te opterećuje sud nepotrebnim tvrdnjama, a ujedno na taj način izaziva i provocira suprotnu stranku da se očituje o tim tvrdnjama iznesenim u tužbi, koje nemaju nikakve veze sa predmetom spora – opaska suca), istaknuto je da po povratku tužitelja iz Izraela, žrtva (očito misleći na mlađu kćerku tužitelja) o tom napadu, zbog straha od

novih ozljeda i prijetnji tuženika, nije ništa rekla niti svojim roditeljima, niti svojoj starijoj sestri, nego je roditeljima slagala da je lijevi retrovizor prilikom parkiranja slomila, udarivši o betonski stup u podzemnoj garaži Portanove, gdje je tada radila, a lomljenje ključa tužiteljima nije niti spomenula jer je iz roditeljske kuće uzela identičan rezervni ključ,

- da je „žrtva“ ne navevši razlog, samo preporučila svojim roditeljima da više ne kontaktiraju niti sa tuženikom, niti sa tuženikovim roditeljima, a misleći da se radilo o civiliziranom prekidu veze bliskih osoba, roditelji žrtve, a pogotovo I-tužitelj je nastavio kontaktirati sa „N.K.“, čestitim ocem tuženika, posredstvom elektroničke pošte, izmjenjujući poruke i fotografije, čestitkama blagdana i razgovorom posredstvom mobilnih uređaja, ali i uživo sve do prije 16. ožujka 2022. godine, kada je bio rođendan tuženika,
- da su sa majkom tuženika, tužitelji znatno manje komunicirali,
- da se automobil II-tužiteljice sa selotejpom zalijepljenim lijevim retrovizorom nije mogao registrirati krajem 2020. godine, pa je I-tužitelj od tvrtke Silux iz Slovenije, posredstvom Interneta naručio jeftiniji, zamjenski lijevi retrovizor, ali je uz to naručio i platio desni retrovizor koji je u međuvremenu manje oštetio nepoznati počinitelj, a tužitelji nisu sačuvali te račune o kupnji tih retrovizora jer nisu imali namjeru od vlastite kćerke naplaćivati te troškove (ponovo navodeći u historijatu tužbe, sasvim bespotrebne činjenice i tvrdnje o tome da se „T.Š.“ u međuvremenu udala za osobu koja nije nasilna, koja ne puši, koja se ne drogira i s kojom „u međuvremenu rodila dvoje djece“ – kao da te iznesene činjenice imaju bilo kakve veze sa ovom parnicom – opaska suca),
- da je I-tužitelj dana 16. ožujka 2022. godine (na dan rođendana tuženika) u nazočnosti II-tužiteljice u obiteljskom domu u koji je navedena mlađa kćerka tužitelja došla iz obližnjeg stana, dao do znanja prisutnim osobama kako je opet imao kontakt sa ocem tuženika, što se kćeri tužitelja nikako nije svidjelo,
- da je tada I-tužitelj inzistirao da mu kćer kaže točan razlog, zašto svom ocu brani da kontaktira sa dugogodišnjim susjedom „N.K.“, kao vrlo dobrim i poštenim čovjekom, nakon čega je kćerka tužitelja, njima ispričala, pod velikim stresom, mučne detalje o fizičkom napadu, premlaćivanju, čupanju kose i lomljenju retrovizora i ključa, a što je skrivala od svoje obitelji više od dvije godine,
- da je fizički napad tuženika na kćer tužitelja, nakon nekog vremena I-tužitelju, potvrdio i svjedok očevidac koji je tuženiku zaprijetio da će zvati policiju, ako ne prestane tući „T.Š.“,
- da je I-tužitelj nakon mjesec dana od opisanog saznanja (dana 17. travnja 2022. godine), sreo tuženika u Čvrsničkoj ulici, kako ovaj vjerojatno ide na ručak kod svojih roditelja, zapitavši da tada zašto je „ono“ napravio kćeri i autu, na što mu je tuženik tada odgovorio da je „to u redu“ i u odlasku se okrenuo i po prvi put obraćajući mu se sa „ti“, uz smiješak podrugljivo dobacio „hoćeš me tužiti..?“,
- da ga je taj dan I-tužitelj odlučio tužiti za naknadu materijalne štete, pa je 16. travnja 2022. godine u 18:14 sati i ponovo 20. travnja 2022. godine u 08:48 sati, od tvrtke Silux e.mailom, zatražio račun koji bi mu trebao za potrebe tužbe,
- da se kćerka tužitelja protivila da tuži tuženika, kako ga ne bi morala vidjeti na sudu, a i zbog straha da u trenucima krize ne bi nekontrolirano naudio njenoj djeci,
- da je I-tužitelj više od dvije godine poštovao želju svoje kćerke da ju ne izlaže ponovnom stresu i ne dovodi unuke u ugrozu, sve do 17. srpnja 2024. godine, kada je tuženik ohrabren pasivnošću tužitelja, tužitelja grubo izvrijeđao, a za što je pravomoćno prekršajno osuđen,

- da je I-tužitelj tog 17. srpnja 2024. godine, vodeći računa o objektivnom i subjektivnom roku zastare, odlučio da će tuženika tužiti neposredno prije 03. ožujka 2025. godine, čemu se „dio obitelji unatoč strahu od tuženika sada ipak nešto malo manje protivi..“,
- da je „14. veljače“ od ovlaštenog koncesionara za Nissan tvrtke Fornix d.o.o., zatražio neslužbenu ponudu cijene lijevog retrovizora, kada mu je rečeno da bi cijena rada bila 24,00 Eura,
- da je novčani zahtjev u vezi naknade navedene imovinske štete, II-tužiteljice bio istaknut u iznosu od 1.059,90 Eura, sa zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe.

9. I-tužitelj je osobno, ali i u svojstvu punomoćnika II-tužiteljice u početnoj fazi ove parnice, nakon podnošenja predmetne tužbe Općinskom sudu u Osijeku, podnio zahtjev za delegaciju suda, nakon čega je odlukom Vrhovnog suda RH u Zagrebu, broj Gr 1-338/2025-2 od 26. rujna 2025. godine, daljnje vođenje ovog postupka povjereno Općinskom sudu u Bjelovaru, a očitujući se o tuženikovom odgovoru na tužbu, tužitelji su u podnesku od 20. studenog 2025. godine, naveli kako je prigovor zastare novčanog potraživanja promašen i ničim potkrijepljen, dodavši kako tužba nije podnesena 03. ožujka 2025. godine, već 28. veljače 2025. godine, kada je poslana preporučenom pošiljkom sudu. Ako se zanemare, ponovo sasvim nepotrebna očitovanja tužitelja u vezi „šmrkanja“ ili „ne šmrkanja“, kao i u vezi eventualnog odbijanja testiranja na prisutnost sredstava ovisnosti u organizmu, odnosno očitovanja tko je zapravo tako nešto odbio, pa zatim u vezi navedene rehabilitacije osobe spomenute sa inicijalima F.K., te iznošenja činjenice o tome protiv koje osobe je podnesena prijava zbog nasilja u obitelji (kojim očitovanjima ili tvrdnjama I-tužitelj osobno i u svojstvu punomoćnika II-tužiteljice, kao sastavljač podnesaka u ime oba tužitelja, nepotrebno opterećuje sudski spis, a što nema nikakve veze sa predmetom spora), I-tužitelj je tim podneskom pojasnio zbog čega smatra da Sporazum ne obuhvaća slučaj zbog kojeg sada potražuje naknadu štete. Naime, I-tužitelj naglašava da je prekršajni postupak bio jedan, te da su bila dva sporna događaja i to 15. srpnja 2024. godine (na osječkoj Promenadi, na što se odnosi Sporazum), te 23. prosinca 2024. godine (u sudnici prekršajnog suda, na što se odnosi predmetna tužba I-tužitelja). Naime, I-tužitelj tvrdi kako je tuženik svoje klevetničke tvrdnje pokušao umanjiti navodeći u odgovoru na tužbu da je neki nepoznati svjedok očevidac, uočio tužitelja „kako se kreće u blizini vozila tuženika“, te dodaje da niti jedan prijatelj ili navodni svjedok očevidac nije izjavio kako bilo tko tuženiku ispušta ili buši gume i da li je to bilo u blizini prebivališta ili boravišta tuženika, te dodaje da se tužitelj, ako želi posjetiti majku, mora kretati u blizini vozila tuženika u dane, kada tuženik automobilom dođe u posjet svojim roditeljima u Čvrsničku 48 (parna strana).

10. Zanemarujući ponovo potpuno nebitne činjenice koje je tužitelj iznio o tome, kuda se inače po gradu kreće punomoćnik tuženika, odnosno kuda se kreću tužitelji u odnosnu na lokaciju stanovanja odvjetnika tuženika, te dovodeći pri tome čak u vezi pitanje da li je to dobar razlog da jedni drugima buše ili ispuštaju gume na automobilima (a na koji način I-tužitelj, učestalo, prema načinu svog izričaja u podnescima koje dostavlja sudu u ime oboje tužitelja, skreće pažnju sa bitnih na potpuno nebitne činjenice i tvrdnje, koje nemaju baš nikakve veze sa predmetom spora – opaska suca), tužitelj je naveo u tom podnesku od 20. studenog 2025. godine, da je tuženik u svojstvu okrivljenika u prekršajnom postupku, odmah na početku dokaznog postupka, priznao svoju krivnju, pa da kasnije više nije imao potrebu lagati ili iznositi neistinite činjenične

tvrdnje na štetu I-tužitelja, no ipak ih je iznio i da su te klevete tuženika već fiksirane kao dokumenti u pisanoj formi i nalaze se u zapisniku i odgovoru na tužbu.

11. Istim podneskom je u vezi novčanog zahtjeva tužiteljice, historijat tužbe dopunjen navođenjem da je originalni Nissanov lijevi retrovizor bio oštećen do te mjere da se više nije mogao popraviti (tako nešto nije bilo moguće, na nedvojben način dokazati u ovoj parnici, zbog činjenice da je tužba podnesena nekoliko godina nakon štetnog događaja, bez fotografija oštećenog retrovizora, ali i bez uvida u taj oštećeni retrovizor – opaska suca), nego samo zamijeniti novim, a tužiteljica smatra, kako nije dužna tužbom (nakon što je saznala tko je štetnik) tražiti naknadu štete u visini iznosa zamjenskih, često nefunkcionalnih električnih retrovizora „no name“ kineskih proizvođača, nego naknadu štete u vidu originalnog retrovizora koji prodaje Nissanov ovlašteni distributer u Osijeku, Fornix d.o.o., a isto tako i u vezi rezervnog ključa koji se više ne proizvodi. Shodno tome, tužiteljica je priložila tom podnesku personaliziranu ponudu od 14. studenog 2025. godine, na kojoj je upisan i broj šasije njezinog vozila (list 123 spisa) na iznos od 660,48 Eura, te istakla da se u toj ponudi ne nalazi uključen i iznos za demontažu, montažu i lakiranje gdje 1 radni sat košta 24,00 Eura. Na okolnost nastanka imovinske štete na vozilu tužiteljice, koju je počinio tuženik je predloženo saslušanje svjedoka Tene Šplajt i Ive Bošnjak. Ujedno je tim podneskom bio ispravljen tužbeni zahtjev oboje tužitelja u vezi sporednog potraživanja koje se odnosilo na zateznu kamatu, koji zahtjev je usklađen sa zakonskom formulacijom zatezne kamate.

12. Pored neosnovanih ili nedopuštenih zahtjeva tužitelja Vladimira Šplajta u dva navrata, za izuzećem predmetnog suca, ali i predsjednika Općinskog suda u Bjelovaru, a također i predsjednika Županijskog suda u Bjelovaru (koji zahtjevi su odbijeni ili odbačeni tijekom ove parnice, odlukama nadležnih osoba), tužitelji su podneskom od 01. lipnja 2026. godine, na zahtjev suda u fazi prethodnog postupka, a sve u vezi bitnih činjenica, dopunili historijat tužbe i dostavili daljnje materijalne dokaze (list 258-266). Jedan od tih materijalnih dokaza i to ponuda pravne osobe Fornix d.o.o. Osijek, Ulica jablanova 15, datirana sa 14. veljače 2025. godine, koja se odnosi na ponudu cijene za nabavljanje novog ključa za automobil i retrovizor, a koja glasi na iznos od 1.035,90 Eura, akceptirajući tvrdnju tužitelja istaknutu u navedenom podnesku, ali i u predmetnoj tužbi, o tome da je cijena jednog sata majstora koji bi demontirao polomljeni retrovizor (u podnesku tužitelja od 01. lipnja 2026. godine, očitom greškom u pisanju je umjesto „retrovizor“, bilo navedeno televizor), montirao novi i spojio ga sa strujom, tada iznosila 24,00 Eura, upućuje na razlog zbog kojeg je tužiteljica potraživala isplatu iznosa od 1.059,90 Eura (1.035,90 Eura + 24,00 Eura = 1.059,90 Eura).

13. Iz pisanog odgovora na tužbu (list 49-52), proizlazi da je tuženik osporio tužbeni zahtjev oboje tužitelja u cijelosti. Naime, osim što je tuženik prigovorio visini označene vrijednosti predmeta spora (zbog čega je sud na prvom održanom pripremnom ročištu dana 11. svibnja 2026. godine, rješenjem konstatiranim na zapisniku s održanog ročišta, utvrdio da vrijednost predmeta spora za svakog tužitelja iznosi utuženu novčanu svotu, dakle u vezi tužitelja da ista iznosi 1.500,00 Eura, a u vezi tužiteljice da iznosi 1.059,90 Eura, no na navedenom zapisniku je očitom greškom u pisanju, bilo navedeno 1.059,00 Eura, iako je tužiteljica tražila isplatu iznosa od 1.509,90 Eura, što očito mora biti vrijednost predmeta spora u pogledu njezinog predmetnog zahtjeva),

tuženik je istakao neke procesne prigovore (koji se tiču punomoći za II-tužiteljicu, sposobnosti tužitelja da bude punomoćnik tužiteljice, a koji prigovori su otklonjeni tijekom ove parnice), a iznio je i prigovor zastare, te je osporio da tužiteljici pripada pravo na potraživanje zatezne kamate od dana podnošenja tužbe, navevši da su u skladu sa čl. 1089.st.2. Zakona o obveznim odnosima, zatezna kamata može samo dosuditi od dana donošenja presude. Nadalje, tuženik smatra da su tužitelji obijesni parničari, te da je njihov cilj isključivo difamirati tuženika, koji je bio u višegodišnjoj intimnoj vezi sa kćerkom tužitelja. Tuženik je ukazao na činjenicu da je osoba sa inicijalima u podnesku tužitelja kao „T.Š.“, upravo kćerka tužitelja, Tena Šplajt, te da je osoba sa inicijalima „F.K.“, upravo tuženik, kao i da tužitelji očito krive tuženika za prekid veze sa njihovom kćeri, iako za to nemaju nikakvog razloga.

14. Ako se zanemari tuženikovo očitovanje iz odgovora na tužbu o posve nebitnim činjenicama (uz nespornu činjenicu da je tuženik s gnušanjem odbacio te tvrdnje suprotne stranke), koje nemaju veze sa predmetom spora, a koje je u svojoj nemogućnosti da se fokusira u pisanju podnesaka za oba tužitelja, samo na bitne činjenice u vezi predmeta spora, iznio tužitelj u tužbi, tuženik je u vezi zahtjeva tužitelja koji se odnosi na naknadu neimovinske štete, naveo da je priznao svoju krivnju u prekršajnom postupku, te da je sa I-tužiteljem sklopio izvansudsku nagodbu, zbog čega je I-tužitelj u potpunosti namiren sa iznosom od 2.000,00 Eura, čak i prekomjerno, temeljem izvansudske nagodbe od 14. veljače 2025. godine. Tuženik tvrdi da je tu nagodbu sklopio samo iz razloga poštovanja prema Teni Šplajt, kako ju ne bi izlagao sudskim postupcima, a što očito sada neće biti moguće izbjeći uslijed postupanja njezinih roditelja. Naime, tuženik tvrdi kao se radi o nagodbi koja je uređivala sva potraživanja Vladimira Šplajta, koja su proizašla iz navedenog prekršajnog postupka koji se vodio pred Općinskim sudom u Osijeku pod brojem br. Pp-2878/2024. U tom kontekstu, tuženik navodi kako iz zapisnika o ispitivanju osumnjičenika od 17. srpnja 2024. godine, kojeg su tužitelji dostavili u spis, a koji zapisnik je bio osnova za donošenje prekršajne presude proizlazi obrana tuženika koja glasi: „uputio riječi: „...*Nemoj mi više ispuštati gume na mom autu...*“. Prema tuženiku iz čl. 5. Sporazuma o izvansudskoj nagodbi od dana 14. veljače 2025. godine, proizlazi da je I-tužitelj u cijelosti izmiren sa svojim potraživanjem po inkriminiranom događaju uvažavajući i sve buduće okolnosti od kojih ovisi šteta.

15. Tuženik je napomenuo da se čl. 7. Sporazuma o izvansudskoj nagodbi, sklopljenoj dana 14. veljače 2025 .godine, I-tužitelj obvezao da neće pokretati nikakve postupke prema tuženiku, a koji su proizašli iz inkriminiranog postupka. Prema tome, po tuženiku, kada I-tužitelj zahtijeva naknadu štete, zbog tzv. klevetničke tvrdnje („ispuštanje guma”), tada je jasno da je ta tvrdnja proizašla iz istog inkriminiranog događaja koji je obuhvaćen jednim prekršajnim postupkom.

16. Međutim, neovisno o prednje navedenom, tuženik naglašava kako uvreda i kleveta imaju isti cilj, a to je povreda ugleda i časti kod oštećenika, pa stoga kada tužitelj tvrdi da je namiren za uvredu, a ne za klevetu, tada takva tvrdnja po tuženiku ne stoji, jer mu je iznosom od 2.000,00 Eura, namirena u potpunosti šteta zbog povrede istog prava osobnosti, po osnovi časti i ugleda.

17. Tuženik dodaje kako nije izmislio činjenicu da mu tužitelj buši gume, nego se radi o tome da je osoba čiji opis odgovara tužitelju, uočena od svjedoka - očevica kako

se kreće u blizini vozila tuženika. Cjelokupni narativ ove tužbe, po tuženiku ukazuje da tužitelj ima dobar razlog za bušenje guma na vozilu tuženika. Pored toga, okrivljenik u prekršajnom postupku ima pravo na obranu te ga se uopće ne upozorava na posljedice lažnog iskaza, a što treba imati u vidu kod razmatranja zahtjeva tužitelja.

18. U vezi novčane tražbine tužiteljice, tuženik ističe kako tužitelji sami u tužbi tvrde da je njihova kćerka Tena Šplajt, sklona laganju, a po tuženiku se zbog toga postavlja pitanje što je istina od navoda tužitelja, ako im njihova vlastita kćer ne govori istinu. Tuženik je u cijelosti odbacio sve tvrdnje tužitelja u vezi imovinske štete na vozilu i osporio je da bi uopće nastala šteta na vozilu. Usput ističe, kao nije dokazano niti tko je bio vlasnik spornog vozila na dan 03. ožujka 2020. godine. Tuženik tvrdi da je navedeni dan 03. ožujak 2020. godine, kao dan štetnog događaja, očito potpuna izmišljotina, kako bi II-tužiteljica izbjegla i objektivni rok zastare (navodeći da je tužba podnesena 03.03.2025.g.). Tuženik je osporio vjerodostojnost svih pisanih isprava koje je tužiteljica dostavila u spis, te ističe da iznos potreban za popravak retrovizora uopće ne odgovara „stvarnom stanju stvari“ (očito namjeravajući reći da ne odgovara svoti koju je po tom osnovu zatražila tužiteljica podnesenom tužbom – opaska suca). Zbog svega navedenog je tuženik predložio da se tužbeni zahtjev odbije, kao neosnovan.

19. Podneskom od 18. lipnja 2019. godine, tuženik je ponovo naglasio kako smatra da je tužitelj sa iznosom od 2.000,00 Eura, potpuno namiren, temeljem izvansudske nagodbe od 14. veljače 2025. godine, pa je tuženik istakao prigovor presuđene stvari, odnosno prigovor potpunog namirenja potraživanja tužitelja po osnovi naknade neimovinske štete, smatrajući pravno neosnovanim predmetno potraživanje tužitelja. Tuženik smatra kako bi ponovno suđenje o istom štetnom događaju, za isti oblik štete, dovelo do neosnovanog bogaćenja tužitelja i izravnog kršenja preuzetih obveza iz same Nagodbe, koja među strankama ima snagu Zakona. Vezano za zahtjev tužiteljice, tuženik smatra kako za takvu tražbinu dotične, ne postoji nikakva pravna, niti činjenična osnova. Tuženik u cijelosti osporava da bi počinio bilo kakvo štetno djelo na štetu tužiteljice, odnosno na osobnom vozilu u vlasništvu tužiteljice. Ključnim tuženik smatra činjenicu da protiv tuženika, nikada nije vođen, niti se vodi, bilo kakav prekršajni ili kazneni postupak u pogledu navodnog štetnog događaja od dana 03. ožujka 2020. godine. Budući da protupravnost ponašanja tuženika nije utvrđena niti jednom pravomoćnom odlukom nadležnih tijela, zahtjev za imovinsku štetu je potpuno promašen i pravno neutemeljen.

20. Tuženik ističe da je priložena ponuda društva Fornix d.o.o. Osijek, potpuno neutemeljena, paušalna i životno nevjerodostojna iz sljedećih razloga. Navodni štetni događaj zbio se 03. ožujka 2020. godine, a priložena privatna ponuda datira od 14. veljače 2025. godine – dakle, nastala je skoro pet godina nakon navodnog događaja. Potpuno je životno i logički nevjerodostojno, po tuženiku, da bi netko vozio automobil s potpuno uništenim mehanizmima retrovizora punih pet godina bez popravka. Da je šteta doista nastala u to vrijeme, tužiteljica bi kao oštećena osoba, retrovizor popravila odmah, te sudu priložila stvarni račun, a ne ponudu nakon pet godina. Vozilo s potpuno uništenim retrovizorom tehnički je neispravno i ne bi moglo proći redoviti godišnji tehnički pregled niti biti registrirano u tom petogodišnjem razdoblju. Navedeni automobil danas je star 19 godina, pa potraživati iznos od 1.059,90 Eura za zamjenski retrovizor i ključ na vozilu te starosti, predstavlja školski primjer zakonom zabranjenog

neosnovanog bogaćenja i zlouporabe prava. Tuženik izričito osporava navode tužitelja da bi tuženik bio dužan dostaviti dokaze kojima opovrgava vrijednost retrovizora i ključa, sukladno temeljnim načelima parničnog postupka, po kojima je teret dokaza je isključivo na tužitelju.

21. Slijedom svega navedenog, tuženik je ostao u cijelosti kod svih navoda i prigovora iznesenih u odgovoru na tužbu, te je predložio da sud tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan, uz obvezu tužitelja da tuženiku naknade parnični trošak.

22. Radi razrješenja spornih odlučnih činjenica izvedeni su dokazi uvidom u sve materijalne dokaze koji su dostavljeni u ovaj spis, te su saslušani svjedoci Iva Bošnjak (list 282-284), Pavle Pikec (list 354-355) i Tena Španjić (list 355-358), kao i tužitelji Vladimir Šplajt (list 284-286) i Gorana Šplajt (list 286), te tuženik (list 287-288).

23. Izvedeni dokazi ocijenjeni su u smislu čl. 8. ZPP.

24. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

25. Naime, između tužitelja Vladimira Šplajta (u daljnjem tekstu: tužitelj) i tuženika nije bilo sporno slijedeće:

- da je pred Općinskim sudom u Osijeku pod brojem Pp-2878/2024, vođen prekršajni postupak protiv Frana Kokotovića (tuženika iz ove parnice), zbog prekršaja počinjenog na štetu tužitelja, a tijekom kojeg postupka je Fran Kokotović, priznao počinjenje prekršaja na glavnoj raspravi održanoj 23. prosinca 2024. godine (list 13 spisa),
- da je dana 14. veljače 2025. godine, sklopljen Sporazum o izvansudskoj nagodbi u Osijeku, između tužitelja i Frana Kokotovića (tuženika iz ove parnice), kojim su stranke utvrdile da je protiv tuženika vođen navedeni prekršajni postupak, te da je u tom postupku donesena pravomoćna presuda broj Pp-2878/2024 od 27. prosinca 2024. godine, kojom je Fran Kokotović osuđen zbog prekršajnog djela iz čl. 13. Zakona o prekršajima jer je dana 17. srpnja 2024. godine u 11:50 sati u Osijeku, Kard. F. Šepera 12, na javnom mjestu, vikom narušavao javni red i mir na način da je isti, vozeći se biciklom po šetnici „Promenada“ vikao na svog poznanika Vladimira Šplajta, kojeg je primijetio na terasi objekta u sklopu „Esseker centra“ i tom ga prilikom vičući vrijeđao riječima: „Di si Šplajt, pička ti materina, jebat ću ti mater još jednom i izbušiti gume!“, nakon čega se nastavio voziti…, te da mu je zbog toga izrečena novčana kazna od 210,00 Eura,
- da su stranke navedenog Sporazuma utvrdile u Sporazumu (čl. 2.) da je uslijed postupanja tuženika, došlo do povrede prava osobnosti tužitelja, pa se tuženik obvezao isplatiti tužitelju u smislu čl. 1100. Zakona o obveznim odnosima, pravičnu novčanu naknadu u iznosu od 2.000,00 Eura (čl. 3.), a potpisivanjem Sporazuma, tužitelj je potvrdio da je u cijelosti primio pravičnu novčanu naknadu (čl. 4.), ali i da je tužitelj (čl. 5.) izjavio kako je isplatom navedene pravične novčane naknade, izmiren sa svojim potraživanjem po inkriminiranom događaju opisanom u čl. 1. Sporazuma, odričući se ujedno bilo kakvog daljnjeg potraživanja jer je isplaćeni iznos od 2.000,00 Eura, stvarna šteta koju je pretrpio u ovom inkriminiranom događaju čija je visina određena sporazumno, uvažavajući sve sadašnje i buduće okolnosti od kojih ovisi visina štete, odnosno da se tužitelj u čl. 7. Sporazuma, obvezao da neće pokretati

protiv tuženika, bilo kakve sudske ili izvansudske postupke, koji su proizašli iz inkriminiranog događaja, opisanog u čl. 1. navedenog Sporazuma,

- da se tužitelj podneskom od 22. veljače 2025. godine, obratio tuženiku, posredstvom odvjetnika Hrvoja Grubeše iz Osijeka, sa zahtjevom za popravljanje imovinske (u iznosu od 1.000,00 Eura) i neimovinske štete (u iznosu od 1.000,00 Eura),
- da je u historijatu predmetne tužbe, tužitelj opisao zbog čega smatra da mu je tuženik nanio štetu povredom prava osobnosti vezano za događaje od 17. srpnja 2024. godine i 23. prosinca 2024. godine, odnosno iznošenje po tužitelju „klevetničkih neistina“ koje štete časti i ugledu tužitelja.

26. U vezi tog odštetnog zahtjeva tužitelja, sporno je da li se radi o presuđenoj stvari, odnosno da li je tužitelj već sa navedenim isplaćenim iznosom od 2.000,00 Eura, potpuno namiren u vezi naknade neimovinske štete, temeljem istaknutog Sporazuma o izvansudskoj nagodbi od 14. veljače 2025. godine, a neovisno o odgovoru na to pitanje, dakle, čak ukoliko je odgovor na to pitanje negativan, da li je pravno osnovan taj tužbeni zahtjev tužitelja.

27. Sud je prije svega utvrdio na temelju okolnosti slučaja i iskaza saslušanih stranaka (tužitelja i tuženika) da se u ovom slučaju ne radi o presuđenoj stvari, odnosno da je neosnovan taj tuženikov prigovor, odnosno prigovor potpunog namirenja tužitelja u vezi naknade neimovinske štete, isplatom iznosa od 2.000,00 Eura, temeljem navedenog Sporazuma o izvansudskoj nagodbi jer je taj Sporazum sklopljen samo i isključivo u vezi štetnog događaja koji se zbio dana 17. srpnja 2024. godine oko 11:50 sati u Osijeku u ulici Kardinala F- Šepera 13, koji događaj je opisan u čl. 1. tog Sporazuma, a što objektivno nema nikakve veze sa dva druga događaja navedena u historijatu predmetne tužbe tužitelja (koji datiraju sa 17. srpnjem i 23. prosincem 2024. godine), zbog kojih tužitelj smatra da mu je tuženik ponovo povrijedio pravo osobnosti i nanio štetu, te da je takva povreda takvog karaktera da opravdava dosudu pravične novčane naknade.

28. Naime, jasno je da tužitelj podnesenom tužbom smatra da mu je tuženik nanio štetu stoga što je po tvrdnji tužitelja, dana 17. srpnja 2024. godine, prilikom ispitivanja u svojstvu osumnjičenika (list 8-10), pred zaposlenikom policije, tuženik izjavio „da mu često ispuštam gume na njegovom automobilu koji se nalazio ispred kuće moje majke (Čvrsnička 33)“, iako je znao da svoj automobil nije nikada niti parkirao na zabranjenoj „neparnoj“ desnoj strani ulice, a također tužitelj tvrdi da mu je tuženik nanio štetu i stoga što je dana 23. prosinca 2024. godine, na zapisnik o glavnoj raspravi, čak i nakon priznanja počinjenog prekršaja (dakle, kada više nije bilo nikakve potrebe da ga spominje imenom i prezimenom, osim isprike), naveo upravo tužitelja „kao osumnjičenika da sam mu baš ja bušio gume“, pa je na taj način po tužitelju, tuženik s izravnom namjerom iskazao neistine „da su me njegovi neimenovani prijatelji vidjeli u blizini njegovog automobila“.

29. Ovakve riječi istaknute u navodnicima u prethodnoj točci obrazloženja ove presude, sasvim jasno nemaju nikakve veze, sa prekršajem zbog kojeg je tuženik proglašen krivim navedenom pravomoćnom presudom Općinskog suda u Osijeku i zbog kojeg prekršaja je uopće i vođen prekršajni postupak protiv tuženika, pred navedenim sudom, ali i koji prekršaj je ujedno naveden u čl. 1. Sporazuma o izvansudskoj nagodbi sklopljenoj dana 14. veljače 2025. godine, pa se zbog toga i ne

radi o presuđenoj stvari i tuženik pogrešno smatra da je isplatom iznosa od 2.000,00 Eura, temeljem navedenog Sporazuma, tužitelj potpuno namiren u vezi naknade neimovinske štete, koju potražuje predmetnom tužbom.

30. Također, valja primijetiti da je tuženik upravo dana 17. srpnja 2024. godine, davao izjavu u svojstvu osumnjičenika, pred policijskim službenikom, vezano za prekršaj, radi kojeg je protiv tuženika kasnije bio vođen prekršajni postupak pred osječkim sudom pod brojem Pp-2878/2024, koji je rezultirao tuženikovim priznajem krivnje za prekršaj koji mu je stavljen na teret u tom predmetu i kasnijim donošenjem navedene presude, ali i sklapanjem navedenog Sporazuma, dana 14. veljače 2025. godine, a tuženik Fran Kokotović je tada rekao pred policijskim službenikom da je oko 11:30 sati na Promenadi, kada je ugledao Vladimira Šplajta, dotičnom uputio slijedeće riječi: „Nemoj mi više ispuštati gume na mom autu“, nakon čega se biciklom tuženik odvezao kući, time da je ujedno tuženik objasnio tada policijskom službeniku da je te riječi izrekao Šplajtu „pošto često pronalazim ispuštene gume na svome vozilu koji se nalazi parkiran ispred kuće njegove majke“.

31. Međutim, ako se pažljivo analizira iskaz tuženika Frana Kokotovića koji je konstatiran na policijskom zapisniku od 17. srpnja 2024. godine (list 9 spisa), onda je sasvim jasno da tuženik nije izjavio ono što tvrdi tužitelj u historijatu svoje predmetne tužbe, a to je „da mu tuženik često ispušta gume na automobilu koji se nalazio ispred kuće majke tuženika“ jer tako nešto nema veze niti sa izjavom tuženika, koja je konstatirana na navedenom zapisniku, niti sa kontekstom te izjave, a upravo je na toj tvrdnji tužitelj utemeljio svoj odštetni zahtjev, uz događaj vezan za datum 23. prosinac 2024. godine.

32. Naime, izjava koju je tuženik dao policijskom službeniku o tome što se točno zbilo u kritičnom trenutku oko 11:30 sati na Promenadi u Osijeku, kada je po tvrdnji tuženika, dotični rekao tužitelju: „Nemoj mi više ispuštati gume na mom autu“, te kada je tuženik obrazložio policijskom službeniku, zbog čega je to uopće rekao tužitelju, navodeći da „ često pronalazi ispuštene gume na svom vozilu koji se nalazi parkiran ispred kuće njegove majke“, nema veze sa tvrdnjom tužitelja iz historijata tužbe na kojoj je utemeljen odštetni zahtjev tužitelja i ne potvrđuje da bi tuženik uopće rekao policijskom službeniku, prilikom saslušanja u svojstvu osumnjičenika „da mu tuženik često ispušta gume na automobilu koji se nalazio ispred kuće majke tuženika“.

33. Obzirom da tužitelj nije dokazao u ovoj parnici, niti na temelju uvida u sadržaj navedenog zapisnika datiranog sa 17. srpnjem 2024. godine (a upravo je tužitelj taj zapisnik predložio kao dokaz istinitosti svoje tvrdnje), a što je tvrdio u historijatu tužbe i na temelju čega je djelomično obrazložio svoj odštetni zahtjev, da bi tuženik prilikom ispitivanja u svojstvu osumnjičenika, dana 17. srpnja 2024. godine, policijskom službeniku rekao da mu tužitelj često ispušta gume na automobilu tuženika, nema govora o tome da bi tuženik bilo kakav novčani iznos trebao platiti tužitelju, zbog onoga što tužitelj tvrdi da je tuženik rekao navedenog dana policijskom službeniku, obzirom da te riječi nisu niti izgovorene, niti zapisnički konstatirane.

34. Samo je po uvjerenju ovoga suda tužiteljeva bujna mašta da je tuženik kritičnog dana (17.07.2024.g.), pred policijskim službenikom na zapisnik o ispitivanju osumnjičenika rekao „da mu tužitelj često ispušta gume na automobilu“, za koju bujnu

maštu ovaj očito beskrupulozno nalazi smisla da ju razvija u kontekstu vlastitih financijskih apetita spram tuženika, a suprotno cilju kojem služi pravična naknada, čak i u slučaju da je došlo do nanošenja štete, te suprotno ideji zakonodavca iz čl. 1100.st.2. Zakona o obveznim odnosima o tome da se pravičnom novčanom naknadom ne može i ne smije pogodovati težnjama koje nisu spojive s njezinom naravi i društvenom svrhom.

35. Radi potpunog pojašnjenja pravnog stajališta ovoga suda u vezi štetne radnje koju tužitelj stavlja na teret tuženiku, historijatom tužbe, vezano za davanje izjave tuženika na policijski zapisnik dana 17. srpnja 2024. godine, sud naglašava da je kojim slučajem tada tuženik i rekao policijskom službeniku (a što inače nije rekao i što nije zapisnički konstatirano), objašnjavajući mu što se to dogodilo oko 11:30 sati na Promenadi (vezano za događaj opisan u čl. 1. navedenog Sporazuma od 14. veljače 2025. godine, a u vezi kojeg je pravomoćno okončan kasnije prekršajni postupak protiv tuženika), doista slijedeće riječi: „da mu tužitelj često ispušta gume na automobilu tuženika“, po uvjerenju suda u tom slučaju bi postojala neimovinska šteta, ali ne i pravo oštećenika – tužitelja, na dosudu pravične novčane naknade, imajući u vidu okolnosti konkretnog slučaja.

36. Naime, sud ne dosuđuje pravičnu novčanu naknadu baš za svaku utvrđenu povredu prava osobnosti, a pogotovo ne u slučaju kada to jačina i trajanje izazvanih duševnih boli, te cilj kojem služi ta naknada, ne opravdavaju, imajući u vidu da se njome ne može pogodovati težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

37. Nesporno je utvrđeno u ovome postupku, da su tuženik i mlađa kćerka tužitelja bili svojevremeno, prije nego li se dotična udala za drugu mušku osobu u intimnoj vezi, kao „momak i djevojka“, te da su za to vrijeme čak i zajedno živjeli, time da iz iskaza saslušane svjedokinje Tene Španjić u ovoj parnici, jasno proizlazi da je ta veza okončana na težak i grub način, a što sasvim logično i uobičajeno s aspekta svakog roditelja djeteta, iritira tužitelja Vladimira Šplajta, pa ovaj po uvjerenju suda sada pokušava i nakon što je „utržio“ iznos od 2.000,00 Eura, sukladno Sporazumu koji je sam tuženik potpisao (premda, objektivno, nije niti morao to učiniti za taj iznos, no radilo se isključivo o slobodnoj volji tuženika, na koju nitko ne može utjecati), zbog prekršaja kojeg je dotični nepromišljeno i krajnje bezobrazno počinio na štetu, tužitelja na Promenadi dana 17. srpnja 2024. godine oko 11:50 sati, izvući još koji novčani iznos, pod krinkom „naknade štete“. Pri tome, se tužitelj pokušava uhvatiti za svaku riječ tuženika (u ovom slučaju za ono od strane tuženika, izgovoreno policijskom službeniku ili sucu), kojom bi pokušao opravdati svoje nerealne ideje o tome da mu je radnjom tuženika (koja nema veze sa prekršajem zbog kojeg je sklopljen Sporazum) počinjena šteta, ali i da takva šteta opravdava dosudu pravične novčane naknade, tužitelju.

38. Dakle, cijeneći cijeli kontekst utvrđenih odnosa koji su se zbili između tužitelja i tuženika, a to je:

- prije svega naprasno prekinuta intimna veze mlađe kćerke tužitelja i tuženika,
- okolnost da je tuženik krajnje bezobrazno, bahato i neodgovorno na javnoj površini, dana 17. srpnja 2024. godine, kada je tužitelja slučajno vidio, uputio tužitelju riječi: „Di si Šplajt, pička ti materina, jebat ću ti mater još jednom i izbušiti gume“, a zbog čega je

tuženik uostalom, pravomoćnom sudskom odlukom i proglašen krivim za prekršaj koji mu je stavljen na teret (počinjenje prekršaja je uostalom i sam tuženik priznao u sudskom postupku), te zbog čega je uostalom i sam pristao platiti tužitelju odštetu od 2.000,00 Eura, odnosno sklopiti navedeni Sporazum dana 14. veljače 2025. godine,

- da postoji očito netrpeljiv odnos između te dvije stranke i zbog oštećenja vozila tužiteljice u vezi kojeg je dotična pokrenula ovu parnicu, zastupana po tužitelju, sud smatra čak i da je tuženik rekao policijskom službeniku, kada je ovaj došao na njegovu adresu oko 13:50 sati, dana 17. srpnja 2024. godine, slijedeće riječi za koje tužitelj tvrdi da ih je izgovorio, a nije: „da tužitelj često ispušta gume na automobilu tuženika“, da takva izjava u kontekstu tuženikovog pojašnjenja izrečene i konstatirane na tom zapisniku tvrdnje: „Nemoj mi više ispuštati gume“, da je to rekao jer je čuo od jednog prijatelja kojeg nije želio imenovati, da je ovaj vidio tužitelja u blizini automobila tuženika, da takva izjava ne bi u smislu čl. 1100.st.1. Zakona o obveznim odnosima, opravdavala dosudu pravične novčane naknade. Naime, potpuno je jasno u pravnom smislu da svaka povreda prava osobnosti, ne dovodi do toga da za istu treba biti isplaćena pravična novčana naknada, nego je to moguće samo onda ukoliko to okolnosti slučaja opravdavaju.

39. Okolnosti ovoga slučaja to ne opravdavaju, već okolnosti ovoga slučaja upućuju upravo suprotno, da unatoč činjenici da se tužitelj financijski okoristio u solidnom novčanom iznosu, koji nije zanemariva svota, kroz institut pravične novčane naknade, zbog počinjene mu štete od strane tuženika, a uslijed nepromišljenog, bezobraznog i nekulturnog ponašanja tuženika, koji je počinio prekršaj na štetu tužitelja, tužitelj ponovo pokušava realizirati sebi pravičnu novčanu naknadu, iako za tako nešto nisu ispunjeni zakonski uvjeti u smislu čl. 1100. Zakona o obveznim odnosima.

40. Vezano za događaj od 23. prosinca 2024. godine (za koji tužitelj ponovo potpuno neosnovano smatra da opravdava dosudu njemu pravične novčane naknade), kada je tuženik prilikom saslušanja na glavnoj raspravi u svojstvu okrivljenika i to nakon prethodnog priznanja počinjenog prekršaja koji mu je stavljen na teret, naveo da su njegove sumnje da mu je tuženik (kojeg je prilikom saslušanja, nazvao „gospodin“) izbušio gume, bile ponukane izjavom prijatelja koji su ga vidjeli u blizini automobila tuženika (list 13 spisa), tako nešto po uvjerenju ovoga suda, ne predstavljaju uzročno-posljedičnu radnju vezanu za neki nastanak bilo kakve konkretne štete tužitelju, a pogotovo ne štete u vidu povrede prava osobnosti na duševno zdravlje, a čak i da predstavljaju, po uvjerenju suda, uslijed opisanih okolnosti slučaja, navedenih u točci 38., ovoga obrazloženja, sasvim sigurno tako nešto ne bi opravdavalo dosudu pravične novčane naknade, barem po uvjerenju ovoga suda.

41. Ovdje ponovo treba napomenuti da je sud u smislu čl. 1100.st.2. Zakona o obveznim odnosima, čak i u slučaju kada nađe da je došlo do povrede osobnosti, dužan voditi računa o jačini i trajanju povredom izazvanih fizičkih boli, duševnih boli, straha, cilju kojem služi ta naknada, ali i tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom, a u opisanim okolnostima slučaja, sud je mišljenja da tužitelj neopravdano i neosnovano pokušava, nakon naplate iznosa od 2.000,00 Eura, temeljem Sporazuma, uprihoditi daljnje novčane iznose od tuženika, ukoliko to prođe na sudu. No, pred predmetnim sucem, tako nešto neće i ne može proći, bez obzira što o tome misli neki drugi sudac ili drugostupanjski

sud, kojem će se tužitelj vrlo vjerojatno pokušati obratiti sa žalbom koju će podnijeti protiv ove odluke.

42. Zbog navedenog je u cijelosti odbijen, kao neosnovan, tužbeni zahtjev tužitelja Vladimira Šplajta, istaknut protiv tuženika u vezi naknade štete.

43. Tužbeni zahtjev tužiteljice Gorane Šplajt (u daljnjem tekstu: tužiteljica) je također ocijenjen neosnovanim, pa je isti odbijen.

44. Naime, vezano za predmetni zahtjev tužiteljice, nesporno je utvrđeno u ovoj parnici ili dokazano slijedeće:

- da je na dan 03. ožujka 2020. godine, tužiteljica bila vlasnica automobila marke Nissan Qashqai, reg. oznake OS 111-II,
- da tužiteljica više ne posjeduje taj automobil, te da je isti prodan,
- da se u spisu nalazi prometna dozvola za taj automobil, kao i fotografije tog automobila,
- da protiv tuženika, nikada nitko (dakle, niti tužiteljica, niti njezina kćerka koja se svojevremeno zvala Tena Šplajt, a sada se zove Tena Španjić, niti policija po službenoj dužnosti, temeljem kaznene ili prekršajne prijave) nije pokrenuo kazneni ili prekršajni postupak u vezi događaja o kojem se elaborira u historijatu tužbe vezano za oštećenje tog automobila od strane tuženika, ali i za nanošenje tjelesnih povreda, bilo kakvo drugo verbalno ili tjelesno maltretiranje ili za bilo kakvo drugo djelo koje ima prekršajni ili kazneni karakter, bilo na štetu Tene Šplajt, sada Španjić ili na štetu tužiteljice (kada se govori o imovinskoj šteti na automobilu),
- da, analogno tome, tuženik nikada nije prekršajno ili kazneno proglašen odgovornim, temeljem pravomoćne sudske odluke za taj događaj od 03. ožujka 2020. godine, opisan u historijatu tužbe,
- da ne postoji niti jedan, jedini materijalni dokaz da se taj događaj opisan u historijatu tužbe, kada je po tvrdnji tužiteljice, tuženik „na silu pokušao Tenu Šplajt izvući iz automobila“(pri čemu je prilikom takvog pokušaja nasilnog izvlačenja Tene Šplajt iz vozila, tuženik slomio kontakt ključ od automobila), pri tome ju udarajući i vukući za kosu, sve dok se nije pojavila svjedokinja koja je tuženiku zaprijetila da će zvati policiju, dogodio upravo dana 03. ožujka 2020. godine,
- da na iznesenu činjenicu istaknutu u historijatu tužbe o tome, da se taj događaj zbio baš 03. ožujka 2024. godine, upućuje samo iskaz svjedokinje Tene Španjić i tužitelja, saslušanih u svojstvu stranaka,
- da ne postoji niti jedan, jedini materijalni dokaz o tome da li je lijevi retrovizor upravo dana 03. ožujka 2024. godine, bio potpuno oštećen (dakle, da li je bio posve neupotrebljiv) ili je možda bio samo djelomično oštećen, te da ga je oštetio (neovisno o tome, radi li se o djelomičnom oštećenju koje se može sanirati bez kupnje novog retrovizora ili o potpunom oštećenju, koje se može sanirati isključivo kupnjom novog retrovizora) tuženik toga dana,
- da ponuda društva Fornix d.o.o. Osijek koju je tužiteljica dostavila u spis (list 265 spisa), na iznos od 1.035,90 Eura, obuhvaća cijenu ključa za automobil od 133,95 Eura, cijenu retrovizora od 448,77 Eura, cijenu pokrova ogledala od 145,00 Eura, cijenu stakla ogledala od 101,00 Eura ili ukupno 828,72 Eura u neto iznosu, te 207,18 Eura, vezano za porez na dodanu vrijednost, što daje ukupnu svotu od 1.035,90 Eura.

45. Predmetna tužba je podnesene od strane tužiteljice, Općinskom sudu u Osijeku dana 28. veljače 2025. godine (kada je predana na poštu preporučenom pošiljkom i upućena na taj način osječkom sudu), a na što upućuje prijemni štambilj otisnut na tužbi od strane zaposlenika Općinskog suda u Osijeku (list 1).

46. Kako je tuženik, između ostalog, zbog zastare osporio tužbeni zahtjev tužiteljice, sud je morao odlučiti o tom prigovoru i taj prigovor tuženika je ocijenjen osnovanim u vezi tužbenog zahtjeva tužiteljice, no tužbeni zahtjev ove tužiteljice nije odbijen samo i isključivo zbog zastare, nego i zbog drugih razloga.

47. Naime, odredbom čl. 230. st.1. Zakona o obveznim odnosima je propisano da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a navedeno upućuje na činjenicu da bi tužba tužiteljice bila pravovremena i podnesena u navedenom roku od 3 godine, da je kojim slučajem za osobu koja joj je nanijela štetu na njezinom automobilu, tužiteljica doznala, odnosno da je za počinjenu štetu na njezinom vozilu, svakako doznala, nakon dana 27. veljače 2022. godine, odnosno barem 28. veljače 2022. godine ili kasnije.

48. Saslušan u svojstvu stranke tužitelj Vladimir Šplajt je naveo da ne zna točno kada mu je mlađa kćerka, odnosno kojeg točno datuma, rekla nakon samog događaja koji se zbio 03. ožujka 2020. godine, što se zapravo dogodilo i na koji način je zapravo bio oštećen lijevi retrovizor na automobilu tužiteljice, odnosno da je uništen i jedan ključ od tog vozila, međutim ističe da je to točno navedeno u historijatu tužbe. Tužiteljica je saslušana u svojstvu stranke samo potvrdila navode tužitelja u vezi štetnog događaja, a u historijatu tužbe je doista bilo navedeno da je dana 16. ožujka 2022. godine (na rođendan tuženika), mlađa kćerka ispričala tužiteljima, mučne detalje i o fizičkom napadu tuženika na nju, premlaćivanju, čupanju kose, ali i o lomljenju retrovizora i ključa, a po navodima tužitelja istaknutim isključivo u historijatu tužbe, njihova kćerka je od njih, skrivala te činjenice duže od dvije godine.

49. Međutim, saslušana u svojstvu svjedoka Tena Španjić je na direktno pitanje suca o tome kada je točno rekla svojim roditeljima što se točno dogodilo dana 03. ožujka 2020. godine, dakle upravo u vezi te sporne činjenice od koje ovisi je li osnovan prigovor zastare tuženika u pogledu novčanog potraživanja tužiteljice, navela: „Ne mogu se ni otprilike sjetiti kada sam točno rekla svom ocu i majci što se zapravo zbilo 03.03.2020. godine, a ne sjećam se niti tijekom kojeg je to mjeseca bilo da sam im ispričala….no sjećam se da sam istoga dana, a ne znam ni približno kojeg, ocu i majci ispričala što se dogodilo. Naime, sigurna sam da je unutar godine dana od tog događaja s moje strane bilo rečeno mojim roditeljima što se dogodilo, a ne mogu se preciznije očitovati o točnom razdoblju“.

50. Iako su sve tri osobe koje su saslušane na tu okolnost (oba tužitelja i njihova mlađa kćerka, Tena Španjić) zainteresirane da upravo tužitelji uspiju u ovoj parnici, sud je na temelju prihvaćenog kao istinitog iskaza u ovom slučaju pristrane svjedokinje Tene Španjić (kćerke oba tužitelja), zaključio i utvrdio da je dotična ipak rekla tužiteljima svakako do dana 10. ožujka 2021. godine, da je zapravo tuženik oštetio retrovizor i uništio ključ od navedenog majčinog automobila reg. oznake OS 111-II (prethodno je tužiteljima tajila što se dogodilo, kako je sama navela, a što su potvrdili i tužitelji), što implicira da je tužba tužiteljice, trebala biti podnesena protiv tuženika, radi

naknade imovinske štete u vezi tog oštećenog retrovizora na njezinom automobilu i kontakt ključa od vozila, najkasnije do 10. ožujka 2024. godine, unutar navedenog subjektivnog roka zastare od 3 godine iz čl. 230.st.1. Zakona o obveznim odnosima, računajući od dana saznanja za počinitelja štete i za nastalu štetu.

51. Kako je tužba tužiteljice, bila podnesena, zajedno sa tužbom tužitelja, gotovo punih godinu dana nakon isteka navedenog trogodišnjeg subjektivnog roka zastare od dana saznanja za štetu i počinitelja, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice, kao neosnovan u cijelosti, zbog zastare novčanog potraživanja tužiteljice, na koji način je prihvaćen taj tuženikov prigovor.

52. Okolnost da je nakon zadnje rasprave održane u ovome predmetu, odnosno nakon saslušanja navedene svjedokinje Tene Španjić, kada je rasprava bila već zaključena, sudu bila dostavljena preporučena pošiljka, dana 28. rujna 2026. godine, iz koje proizlazi da ju je poslala Tena Španjić dana 22. rujna 2026. godine, a radi se o podnesku od 21. rujna 2026. godine, potpisanom po Teni Španjić, kojim dotična dostavlja primjedbe na zapisnik (pri čemu sud, posredstvom predmetnog suca, koji već duže od 25 godina, obnaša dužnost suca, prepoznaje u takvoj radnji svjedokinje i sugestiju i utjecaj tužitelja Vladimira Šplajta jer je posve nerealno i nemoguće da sama svjedokinja, bez ikakvog razgovora s ocem i njegove sugestije, sudu dostavi takav podnesak), ne dovodi do toga da bi takve pisane primjedbe svjedokinje u pogledu vremena kada je svjedokinja rekla svojim roditeljima da je tuženik oštetio majčin automobil, bile opravdane ili osnovane ili da bi sud trebao promijeniti svoju odluku.

53. Naime, tim podneskom svjedokinja Tena Španjić, doista opravdano ističe da je na zapisniku s rasprave održane dana 17. rujna 2026. godine, pogrešno konstatiran dio njezinog iskaza da ju je majka tuženika (koja je došla do kuće tužitelja u kojoj se nalazila sama svjedokinja nakon opisanog događaja, dana 03. ožujka 2020. godine) više puta „nagovarala da nazovem policiju“, iako je svjedokinja doista rekla da ju je majka tuženika, više puta „nagovarala da ne zove policiju“ (predmetni sudac se sjeća tog dijela iskaza svjedokinje, a očito je prilikom pisanja zapisnika od strane zapisničarke, došlo do omaške u pisanju od strane zapisničarke, pa je taj dio iskaza ove svjedokinje, dobio sasvim drugačiji kontekst – opaska suca), no tim podneskom svjedokinja sasvim nedopušteno ističe, odnosno irelevantno za ovu parnicu, nakon što je već bila osobno saslušavana u svojstvu svjedoka, pred predmetnim sucem u Bjelovaru, slijedeće:

- da kao svjedok nije predložena da će ju se saslušavati na okolnosti koje nemaju izravne veze sa događajem od 03. ožujka 2020. godine, koji je zapamtila za čitav život (ovakav navod može dati samo pravno neuka osoba – svjedokinja Tena Španjić koja smatra da bi unaprijed u svojstvu svjedoka trebala znati na koje će se okolnost sve saslušavati ili tužitelj, kao njezin eventualni pomoćnik u pisanju podneska, koji unatoč tome što je pravne struke, ne shvaća u kontekstu tuženikovog prigovora zastare predmetnog novčanog potraživanja tužiteljice, da je jedna od bitnih odlučnih činjenica za donošenje odluke o tom prigovoru tuženika, kada su točno tužitelji saznali od svoje kćerke za činjenice za koje same tvrde da im je mlađa kćerka ispričala, tek naknadno, dakle, nakon štetnog događaja koji se zbio 03. ožujka 2020. godine, pa je sud morao ispitati ovu svjedokinju i na te okolnosti),
- da se prije rasprave nije niti pokušala preciznije prisjetiti, kada je roditeljima konačno rekla što se njoj i automobilu dogodilo 03. ožujka 2020. godine,

- da ju je sud često prekidao da ne bude preopširna i da ne priča o nebitnom…,
- da su ju roditelji, a pogotovo otac u više navrata, pitali zašto je prekinula vezu sa tuženikom i zašto im ona sugerira da prekinu sve odnose sa obitelji Kokotović,
- da je ispočetka, unutar godine dana to odgađala i izbjegavala svaki razgovor na tu temu izgovarajući se da ne želi stresove u trudnoći, te da je kasnije nakon rođenja prvog djeteta roditeljima sukcesivno počela davati informacije na kapaljku, vezano za razloge prekida veze sa tuženikom,
- da je konačno, punu istinu roditeljima rekla u njihovoj kući na rođendan tuženika, 16. ožujka 2022. godine, kada je ocu sugerirala da ne ide k ocu tuženika pomagati mu praviti rođendanski čobanac (svjedokinja je da je to htjela, bez ikakvih problema, mogla te činjenice reći na raspravi prilikom saslušanja, na upit suca – opaska suca – a ne naknadno u pisanoj formi, tek nakon zaključenja glavne rasprave, nakon što ju je otac očito, bez svake dvojbe, instruirao, kakav točno kontekst može poprimiti njezina izjava koju je dala sucu, prilikom saslušanja, da je o tome roditeljima pričala, sigurno unutar godine dana od tog štetnog događaja),
- da se u sudnici osjećala nelagodno jer nije često na sudu,
- da bi se tog datuma iz 2022. godine, vjerojatno prisjetila da ju je na tu okolnost ispitivao tužitelj (tužitelj je otac tužiteljice i nije izvedivo, niti u filmu, a kamoli u zbilji, da ju dotični u okviru sudskog postupka, pred sucem ispituje na okolnosti bitne za donošenje predmetne odluke, te da joj uz to postavlja možda i sugestivna ili kapciozna pitanja, na način da dotična može odgovoriti na svako pitanje, a da takav odgovor bude zadovoljavajući za tužitelje ili u interesu oba tužitelja – opaska suca) ili punomoćnik tužitelja, koji bi joj potpitanjima dali više vremena za prisjećanje,
- da joj se sudac prilikom saslušanja ponudio alternativu (što nije ušlo u zapisnik) da se odluči samo između dvije mogućnosti koje ne proizlaze iz tužbe i nijedna ponuđena ne odgovara stvarnom vremenu – a) „te godine“ (od 03.03.2020.g. do 31.12.2020.) ili b) „unutar godine dana od tog događaja“ (što je sudac, objektivno i mogao učiniti, samo ako je prethodno odgovarajući na to sporno pitanje, svjedokinja prilikom odgovora na pitanje suca u prvom navratu rekla do kraja te godine, kada se zbio štetni događaj, a potom je rekla unutar godinu dana od štetnog događaja, kada je sudac tražio određeniji odgovor po sjećanju svjedokinje – opaska suca),
- da je sudac, za razliku od saslušanja tužiteljice, kada to nije inzistirao, inzistirao da svjedokinja posvjedoči da li je sigurna u to što tvrdi (ovo upućuje da je svjedokinja analizirala iskaz svoje majke sa rasprave na kojoj svjedokinja nije bila niti prisutna ili da je ipak tužitelj, kao idejni začetnik podnošenja tužbe, a ujedno kao punomoćnik tužiteljice u ovoj parnici, pokušao na ovaj način uzeti stvari u svoje ruke i ispraviti neke detalje iz iskaza svjedokinje koji ne idu u prilog tužiteljici, pa se bavio analizom, što je to od koga, prilikom saslušanja sudac inzistirao – opaska suca),
- da je svjedokinja predložila čak i način na koji ju je sudac trebao pitati za spornu činjenicu o tome, kada je roditeljima rekla što se to zbilo 03. ožujka 2020. godine (u smislu „da li je to priznanje možda bilo na nečiji rođendan“), da bi se u tom slučaju svjedokinja prisjetila i točnog datuma i točne godine (ovaj detalj pokazuje elementarno nerazumijevanje pojma „sugestivnog i kapcioznog pitanja“, što je kod laika inače uobičajeno – opaska suca),
- da sudac nije dopustio ocu svjedokinje da joj postavi bilo kakvo pitanje o tom štetnom događaju (premda na zapisniku, niti nema odluke suca da se ne dopušta odgovor na postavljena pitanja tužitelja ili da je tužitelju na bilo koji način zabranjeno da postavi neko konkretno pitanje, na koje već svjedokinja nije odgovorila, već je konstatirano da „Za svjedoka nema drugih pitanja“).

54. Prigovor tužitelja, nakon saslušanja svjedokinje Španjić je bio konstatiran na zapisniku, a dotični je prigovorio istinitosti iskaza saslušane svjedokinje u dijelu kada je dotična kazivala o razdoblju kada je rekla svojim roditeljima što se dogodilo 03. ožujka 2020. godine, obzirom da je od tada prošlo dosta vremena i da je dotična to očito zaboravila, međutim taj prigovor tužitelja, po uvjerenju ovoga suda, nije bio od bitnog značaja za donošenje odluke u ovome predmetu u kontekstu nesporne činjenice, a ta je da je na konkretno pitanje suca u vezi te sporne odlučne činjenice od koje ovisi osnovanost tuženikovog prigovora istaknutog u vezi zastarjelog novčanog potraživanja tužiteljice, svjedokinja Španjić. Izričito rekla: „Naime, sigurna sam da je unutar godine dana od tog događaja s moje strane bilo rečeno mojim roditeljima što se dogodilo…“.

55. Naime, svjedokinja nije neko plaho malo dijete ili barem malodobna osoba da ne bi na smislen način mogla odgovarati na pitanja suca (neovisno o sadržaju pitanja koja su joj postavljena), već se radi o punoljetnoj, radno sposobnoj i sada zaposlenoj osobi, koja je mentalno zrela i koja je ujedno i supruga i majka, dakle radi se o ženi sa realnim životnim iskustvom koja je u 35-toj godini života, te koja je bila upozorena prije saslušanja u sudnici (bez obzira, ima li dotična ili nema iskustva sa boravkom na sudu i saslušanjima pred sucem) da je dužna odgovarati na postavljena pitanja i govoriti istinu kada odgovara na pitanja suca (a kakvo upozorenje o govorenju istine, inače, ne obvezuje stranke iz ove parnice), ali i da je lažni iskaz kazneno djelo, pa kada u takvom kontekstu i uz takvo upozorenje, svjedokinja na pitanje predmetnog suca da odgovori kada je rekla svojim roditelja doista što se dogodilo dana 03. ožujka 2020. godine, dotična navede: „Naime, sigurna sam da je unutar godine dana od tog događaja s moje strane bilo rečeno mojim roditeljima što se dogodilo…“, ne postoji niti jedan opravdan razlog da sud ne pokloni vjeru svjedokinji u vezi te tvrdnje. U drugu ruku, ne postoji niti jedan opravdan razlog, koji bi bio zakonski utemeljen, da „naknadna pamet“ u formi podneska od 21. rujna 2026. godine, uz raznovrsne izgovore, koji je potpisala svjedokinja Tena Španjić, kojeg je dostavila sudu nakon zaključenja ove rasprave, bude prihvaćen u smislu ispravka bilo koje netočne informacije ili dijela iskaza svjedokinje Španjić jer tako ne funkcionira izvođenje dokaza u parničnom postupku, te bi ovaj sud u slučaju prihvaćanja navedene „naknadne pameti“ navedene svjedokinje, očito instruirane upravo po tužitelju, počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

56. Ovaj parnični postupak, pa tako i sve radnje koje su izvedene, odnosno svi pokušaji tužitelja, jasno upućuju na činjenicu da tužitelj Vladimir Šplajt ima jedno specifično viđenje o tome tko bi trebao donositi odluku o tužbi koju je osobno podnio, ali i u svojstvu punomoćnika tužiteljice, koji sudac nekog suda bi trebao donositi presudu, od kojeg suda treba spis delegirati, koje suce treba izuzeti od suđenja ili postupanja, pa potom, na koji način uopće treba izvoditi dokaze i na koji način treba pokušati ispravljati neke iskaze svjedoka, koji nisu u prilog tužiteljice. Sve ovo u kontekstu, činjenice da je nakon podnošenja predmetne tužbe Općinskom sudu u Osijeku osobno, ali i u svojstvu punomoćnika, tužiteljice, zatražio delegaciju nadležnosti osječkog suda, da je kada je spis dodijeljen u rad Općinskom sudu u Bjelovaru, odnosno predmetnom sucu, bezuspješno čak u dva navrata tražio da se predmetni sudac izuzme od suđenja, ali i da se izuzme predsjednica Općinskog suda u Bjelovaru, a potom i predsjednik Županijskog suda u Bjelovaru, da je nakon

delegacije spisa u Bjelovar, predložio da se ipak zamolbeno saslušaju pred Općinskim sudom u Osijeku, svjedoci, ali i da je dio iskaza Tene Španjić (vlastite kćerke), koji nije bio u korist tužiteljice, zajedno sa svojom kćerkom, pokušao ispraviti podneskom Tene Španjić od 21. rujna 2026. godine (koji se nalazi u spisu na listu 361-362) jer je ovom sudu posredstvom predmetnog suca, koji nije od jučer, posve nezamisliva, dakle neživotna i nerealna ideja da tužitelj Vladimir Šplajt, nema baš nikakvih saznanja o tom podnesku Tene Španjić.

57. Kako je već u ovom obrazloženju istaknuto da nije isključivo zbog zastare odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice, premda se sud mogao suzdržati i samo na tom razlogu zbog kojeg je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice, za napomenuti je da u situaciji kada je „po tužiteljima“ do štetnog događaja došlo upravo 03. ožujka 2020. godine (premda, baš o toj iznesenoj činjenici u vezi točnog datuma štetnog događaja, ne postoji niti jedan, jedini materijalni - službeni dokaz u vidu prijave policiji ili postupanja neke pravne osobe ili tijela, vezano za saniranje imovinske štete na vozilu tužiteljice), te kada stručna osoba (bilo procjenitelj odgovarajućeg osiguravajućeg društva, bilo neki ovlašteni procjenitelj ili sudski vještak odgovarajuće struke za procjenu štete na vozilu) nije na nedvojben način utvrdila visinu počinjene štete na retrovizoru automobila tužiteljice (odnosno da li je isti bilo potrebno u cijelosti zamijeniti ili se šteta mogla sanirati popravkom retrovizora), sud nije mogao u ovom postupku, uzeti kao dokazanu činjenicu da je tuženik u potpunosti uništio retrovizor na automobilu tužiteljice dana 03. ožujka 2020. godine, a kako je tome tako, nije mogao niti donijeti odluku o visini počinjene štete na vozilu tužiteljice, koja visina štete se praktički svela samo i isključivo na tvrdnje ili navode tužitelja, kćerke tužitelja Tene Španjić i svjedokinje Ive Bošnjak (koja je sa terase stana u kojem je nekada živjela u zgradi koja je vidljiva na listu 119 spisa, vidjela da je tuženik, kojeg je prepoznala, nogom udario retrovizor automobila, koji se od udarca raspao i pao na tlo).

58. Iako nije uvijek pravilo da se visina štete na nekoj stvari utvrđuje uviđajem na kojem stručna i ovlaštena osoba procjenjuje visinu štete, objektivno je teško moguće u sudskom postupku, visinu štete utvrđivati samo na temelju iskaza tužitelja i pojedinih svjedoka, odnosno na temelju ponude koja je istaknuta od strane ovlaštene pravne osobe u vezi cijene koštanja novog stakla ogledala, pokrova ogledala, te cjelokupnog retrovizora i kontakt ključa od automobila, kada nema materijalnih dokaza o tome da je baš svaki taj dio oštećenog retrovizora bio uništen ili da popravak nije bio isplativ.

59. Ne ulazeći u realno, sada loše međuljudske odnose između stranaka, ali i tuženika, te kćerke tužitelja, Tene Španjić, pri čemu sud dopušta ili može dopustiti da je doista svjedokinja Tena Španjić istinito kazivala o činjenicama koje je iznijela vezano za ono što se dogodilo između nje i tuženika onoga dana kada je ovaj na nju nasrnuo (iritiran iseljenjem svjedokinje iz objekta u kojem su do tada zajedno živjeli, ali i tvrdnjama svjedokinje da je upoznala jednu drugu mušku osobu), pa čak i da se radilo upravo o danu 03. ožujka 2020. godine, tim više što na istinitost te tvrdnje svjedokinje Španjić, upućuje i iskaz svjedokinje Ive Bošnjak, koja je prepoznala tuženika, kao osobu koja je fizički i verbalno bila agresivna prema kćerci tužitelja, kritičnog dana, pa čak verbalno i prema svjedokinji Bošnjak, sud smatra da bi za naknadu štete tužiteljici od strane tuženika, vezano za zatraženu svotu, tužiteljica trebala dokazati ne samo štetnu radnju tuženika, nego i štetu koja joj je učinjena, pa time dakle i visinu štete, a što nije učinjeno u ovoj parnici, zbog više razloga. Naime, jedan od njih je što

pravovremeno nije bio prijavljen nastanak štete policiji ili osiguravajućem društvu kod koje je vozilo tužiteljice bilo osigurano, da bi se nakon toga mogla od strane ovlaštene osobe utvrditi precizno visina počinjene štete i u vezi kontakt ključa i u vezi retrovizora, drugi od njih je što ne postoje nikakve fotografije oštećenog retrovizora ili kontakt ključa na dan nastanka štetnog događaja (da bi se barem na taj način vizualno mogao utvrditi opseg štete od strane stručne osobe), treći od njih je što ta šteta nije bila do pokretanja ove parnice uopće povezana sa tuženikom, odnosno uzročno-posljedična veze iz događaja koji se zbio 03. ožujka 2020. godine i nastale štete na vozilu tužiteljice, do podnošenja tužbe, nije bila razvidna, a činjenica da tužiteljica više ne posjeduje taj automobil, samo indirektno upućuje na zaključak da ne postoje sve potrebne pretpostavke da sud na precizan ili valjan način utvrdi visinu počinjene štete na bivšem vozilu tužiteljice, vezanu za navodno totalno uništeni retrovizor i kontakt ključ, čak i pod pretpostavkom da se ne radi o zastarjelom novčanom potraživanju.

60. Kako je u ovom predmetu sud na temelju prihvaćenog dijela iskaza svjedokinje Tene Španjić, koja je kazivala prilikom saslušanja u svojstvu svjedoka o tome da je sigurna da je svojim roditeljima ispričala unutar godine dana, računajući od dana štetnog događaja koji se zbio 03. ožujka 2020. godine, da je zapravo tuženik nanio štetu na vozilu tužiteljice i u vezi trganja retrovizora i trganja kontakt ključa od automobila, utvrdio da je osnovan prigovor tuženika u vezi zastare novčanog potraživanja tužiteljice, valjalo je prije svega stoga odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice. No, unatoč tome, sud smatra da zbog opisanih okolnosti slučaja, čak i da nije ocijenjen osnovanim ovaj tuženikov prigovor zastare novčanog potraživanja tužiteljice, nisu ispunjeni zakonski uvjeti za udovoljenje tužbenom zahtjevu tužiteljice jer nije na nedvojben način dokazano u kojem je točno opsegu nastala šteta na stvarima tužiteljice, odnosno koliko iznosi visina te štete, stoga što nije utvrđeno da li je retrovizor trebalo u cijelosti zamijeniti novim ili je eventualno samo neki novi dio djelomično oštećenog retrovizora bilo potrebno kupiti za potpuno saniranje štete na toj stvari, te da li se taj retrovizor mogao popraviti. Analogno tome, nije dokazana vrsta i visina imovinske štete koja se odnosila na retrovizor od bivšeg automobila tužiteljice.

61. U tom kontekstu je manje bitno što tužiteljica nije dokazala da je tuženik baš „prilikom pokušaja izvlačenja žrtve“ iz vozila, slomio kontakt ključ od kojeg je jedan dio ostao u bravi (kako je to bilo navedeno u historijatu tužbe) jer je Tena Španjić, na sasvim drugačiji način opisala nastanak štete na tom kontakt ključu.

62. Kako navedeni bezobzirno agresivni napad tuženika na kćerku tužitelja, neovisno o tome radi li se samo o verbalnom ili i o verbalnom i fizičkom napadu koji se zbio i po uvjerenju ovoga suda jer sud poklanja vjeru u tom dijelu uvjerljivom iskazu saslušanih svjedokinja u tom kontekstu, a ne tuženiku, nije bitan za razrješenja predmeta ovoga spora u kontekstu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete tužiteljima, sud može samo primijetiti da tuženik može jednostavno biti sretan da ga Tena Španjić nije prijavila policiji za počinjenje kaznenog djela (a podredno i pravovremeno podnijela tužbu za naknadu štete, koju je njoj nanio kritičnog dana tuženik, neovisno o tome što tuženik tvrdi u ovoj parnici da to nije bio on i što pokušava „prati ruke“ od svojih nečasnih radnji i kaznenih djela koje je počinio po uvjerenju ovoga suda), a u kojem slučaju bi dotični izvukao puno ozbiljnije posljedice od plaćenih 2.000,00 Eura, tužitelju za ranije opisani verbalni delikt, koji se dotični, kao očito

izuzetno bahata i nekulturna osoba usudio učiniti prema tužitelju iz ove parnice, a u vezi kojeg prekršaja je vođen i prekršajni postupak protiv tuženika iz ove parnice, te zbog čega je uostalom i sklopljen navedeni Sporazum između tužitelja i tuženika.

63. Tužitelji koji su izgubili ovu parnicu su dužni tuženiku u smislu čl. 154.st.1. ZPP, nadoknaditi sve opravdane parnične troškove koje je tuženik imao u ovome predmetu.

64. Opravdani parnični trošak tuženika je odmjeren, prema troškovniku odvjetnika tuženika, imajući u vidu vrijednost predmeta spora, primjenom odredaba važeće Odvjetničke tarife.

64. Tuženiku je za sastav odgovora na tužbu u smislu Tbr. 8.t.1. Odvjetničke tarife, priznat iznos od 200,00 Eura, za zastupanje po punomoćniku u osobi odvjetnika na procesnom, pripremnom ročištima održanom dana 11. svibnja 2026. godine, tuženiku je priznat iznos od 100,00 Eura u smislu Tbr. 9.t.2. Odvjetničke tarife, a za zastupanja na ostalim ročištima dana 01. srpnja i 17. rujna 2026. godine, priznat je tuženiku ukupan iznos od 400,00 Eura ili po 200,00 Eura za svako zastupanje u smislu Tbr. 9.t.1. Odvjetničke tarife. Nadalje, za sastavljanje obrazloženog podneska od 18. lipnja 2026. godine, tuženiku je priznat iznos od 200,00 Eura, u smislu Tbr.8.t.1. Odvjetničke tarife, dok je za sastav podneska od 27. kolovoza 2026. godine, priznat tuženiku iznos od 50,00 Eura u smislu Tbr. 8.t.4. Odvjetničke tarife. Kako je na ovaj način utvrđen ukupan opravdan parnični trošak tuženika u iznosu od 950,00 Eura, na taj iznos je još valjalo priznati tuženiku po osnovu zatraženog i pripadajućeg poreza na dodanu vrijednost i iznos od 237,50 Eura, a zbog čega su tužitelji obvezani tuženiku isplatiti iznos od 1.187,50 Eura, po osnovi naknade opravdanih parničnih troškova tuženika.

65. Preko tog dosuđenog iznosa je odbijen zahtjev tuženika, do zatražene svote od 1.500,00 Eura, kao neosnovan.

U Bjelovaru, 29. listopada 2026. godine.

Sudac
Sanjin Milošević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi pisano u tri primjerka u roku od 15 dana, računajući od dana 30. listopada 2026. godine, a putem ovoga suda.

Broj zapisa: **9-3088f-55f22**

Kontrolni broj: **0f76e-ec64b-ba88a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

